

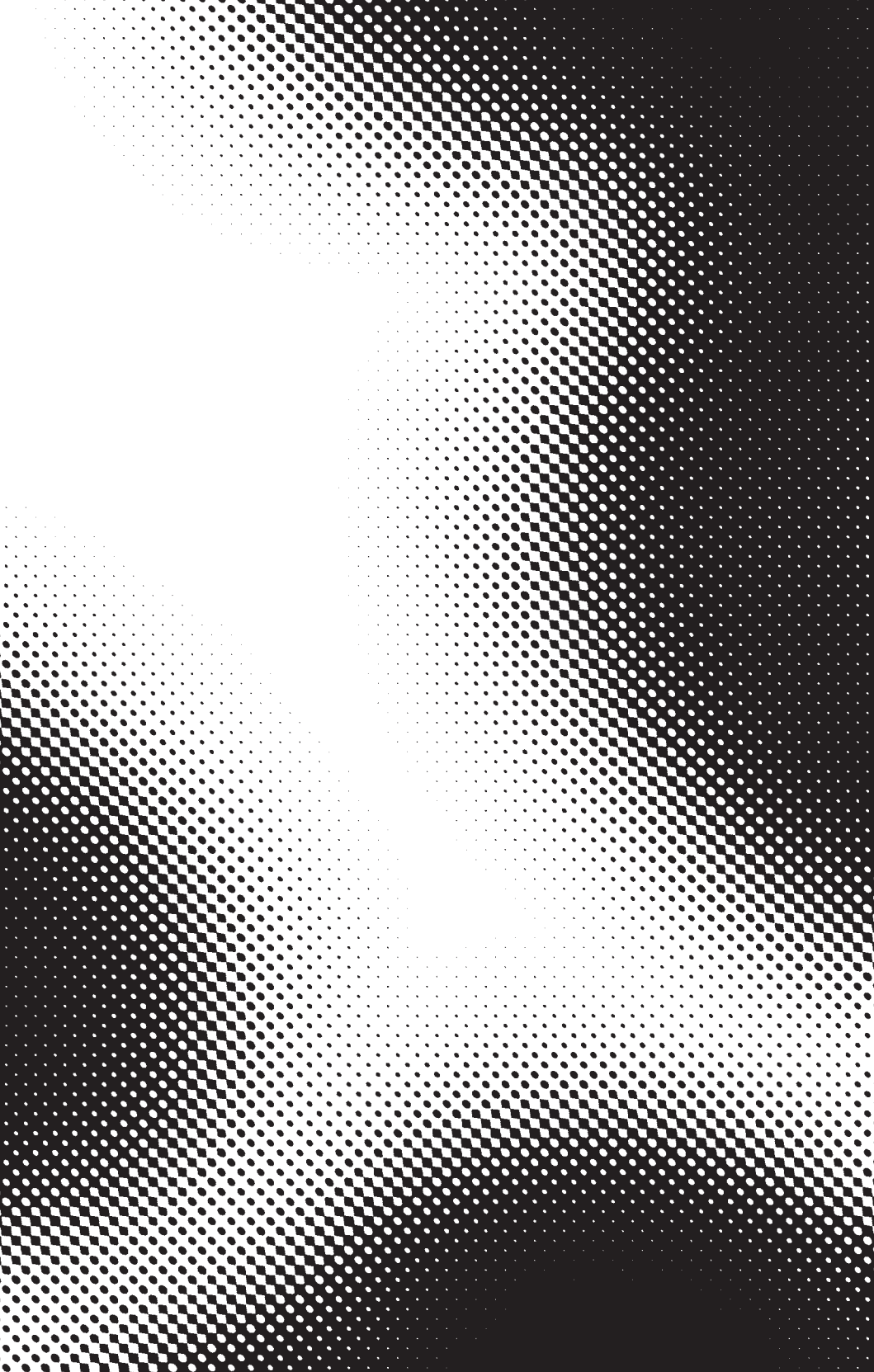
AK

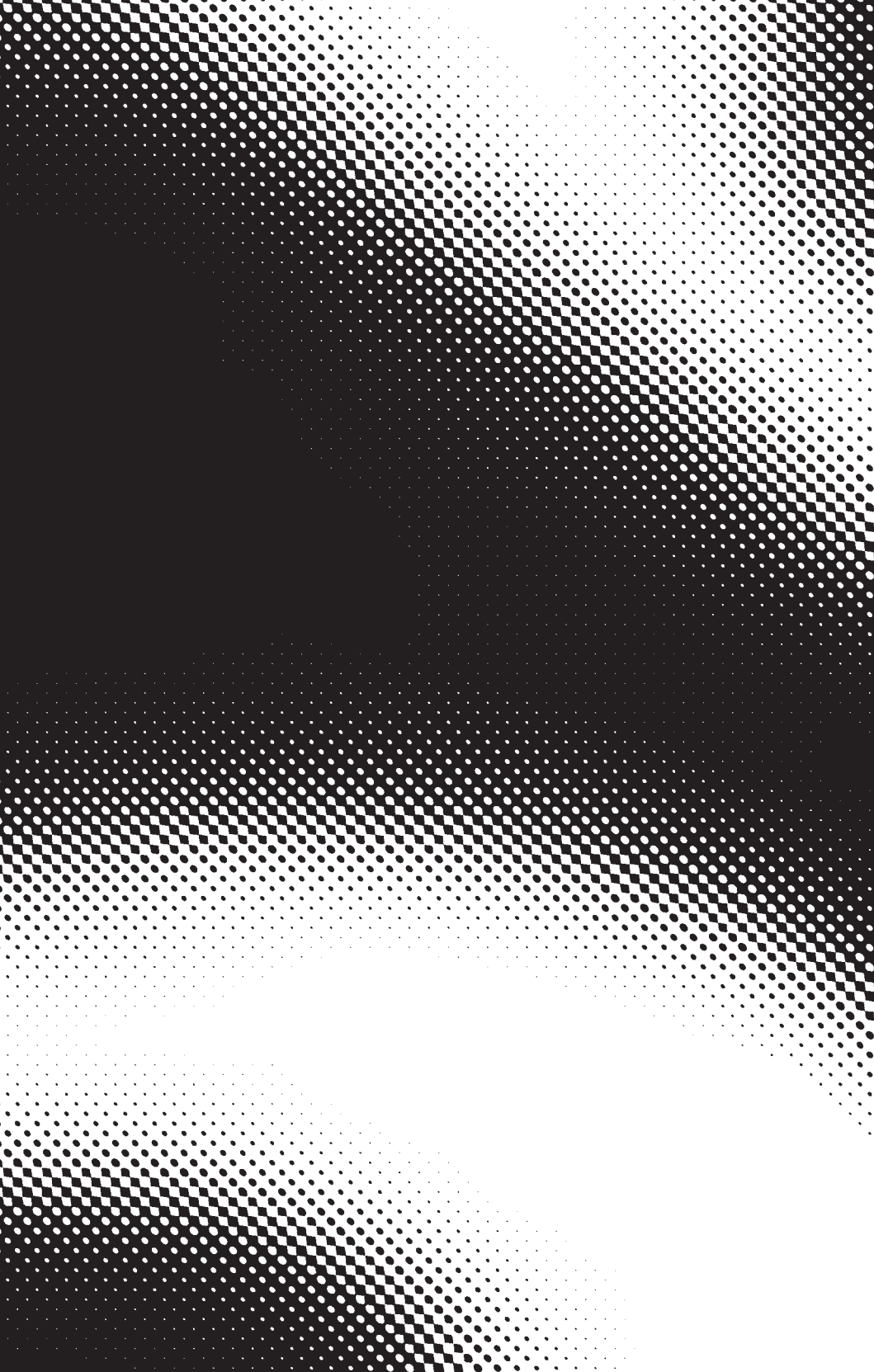
TE

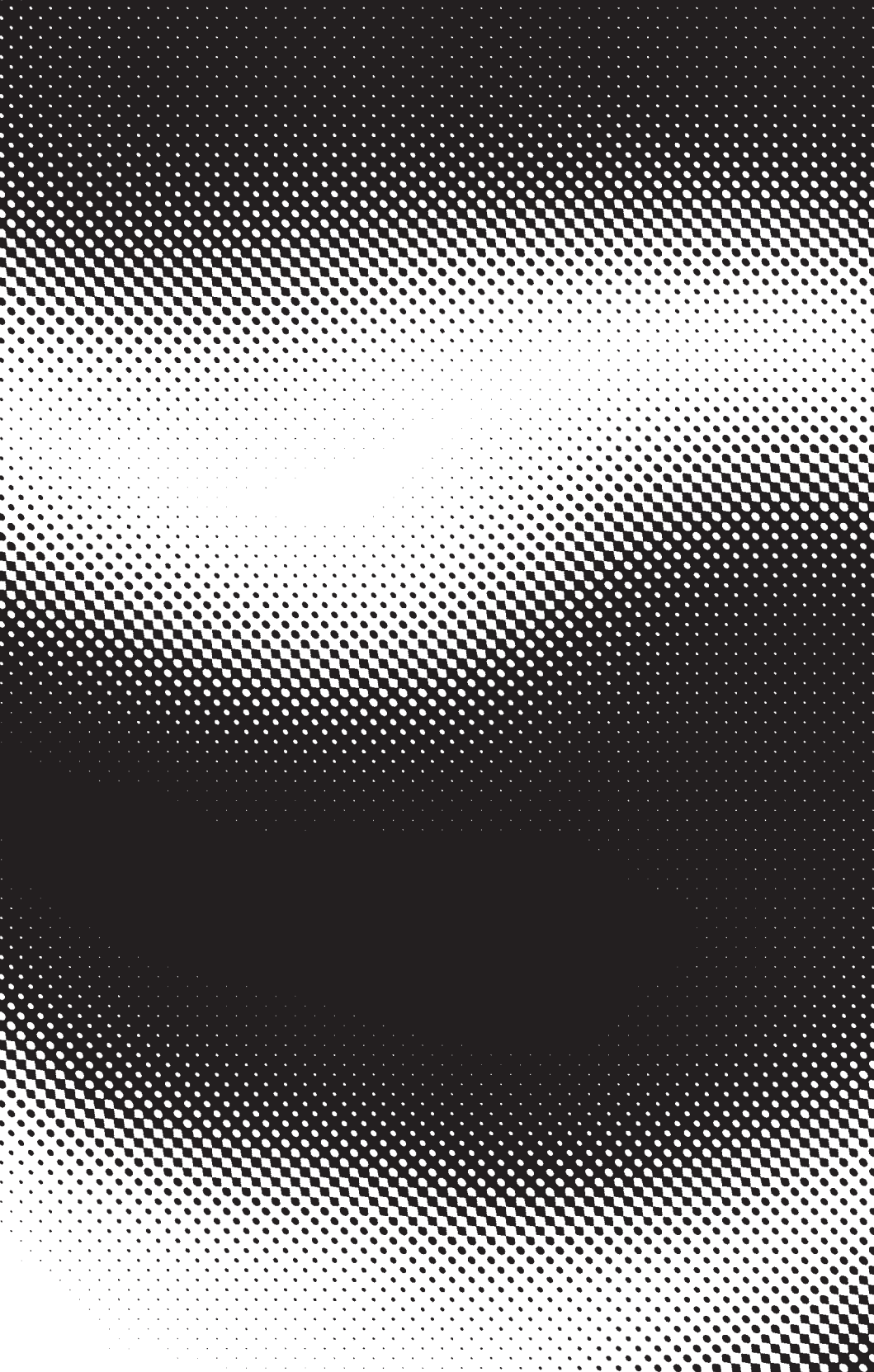
1

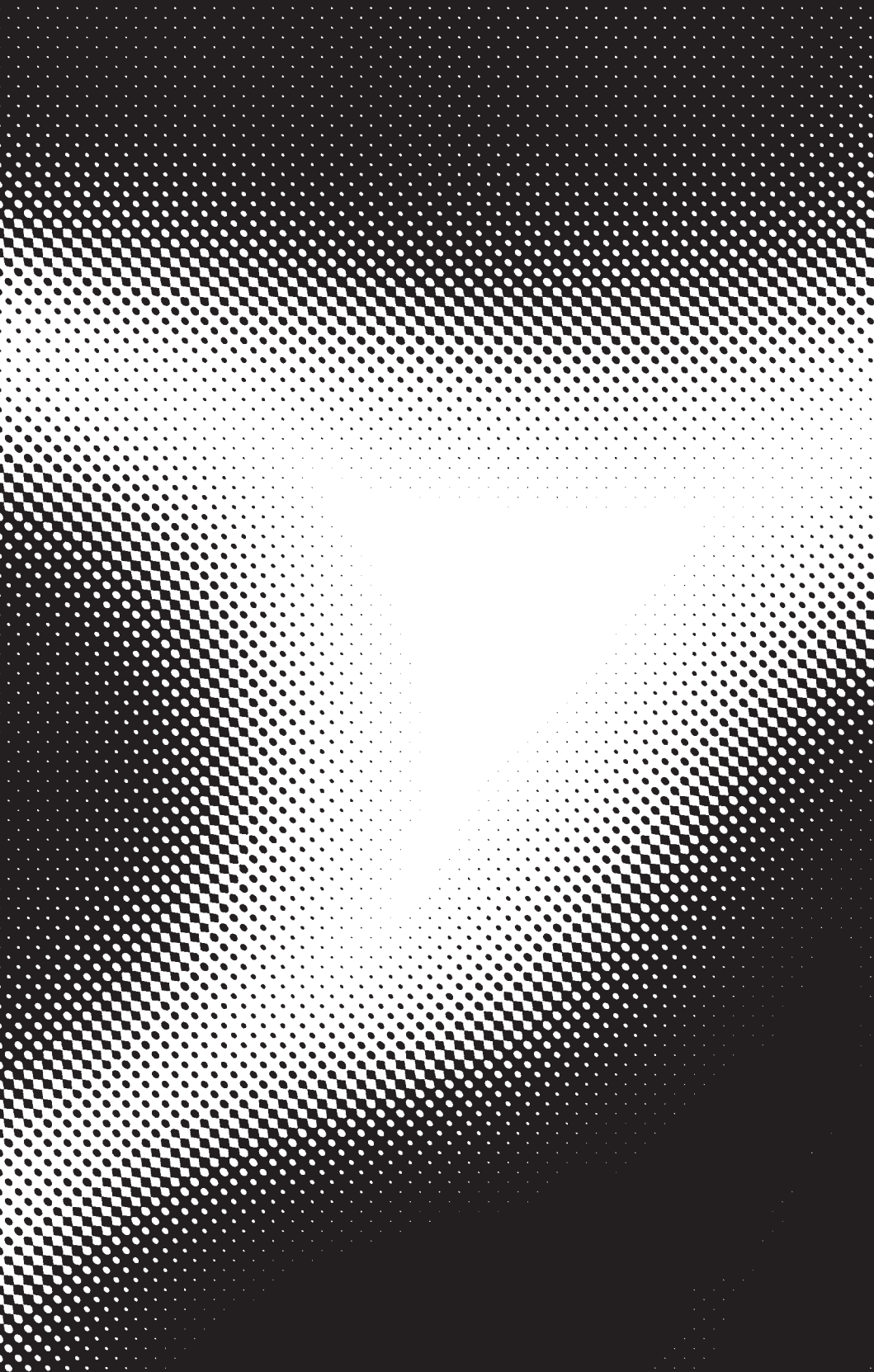
Ny nordisk
radiodramatik

2018
2019

AKT1: Ny nordisk radiodramatik, nr. 8

© Forfatterne og AKT1, 2019

Redigeret af Anders Thruue Djurslev og Niels Erling
og udgivet i samarbejde mellem AKT1 og Forlaget Kronstork

Grafisk tilrettelæggelse af Kiosk Studio:

Josefin Askfelt & Emil Willumsen

Bogen er sat med Lars (Bold Decisions)

Trykt hos Toptryk Grafisk, Gråsten, Danmark

Printed in Denmark 2019

ISBN: 978-87-93206-17-5

EAN: 9788793206175

Værkerne i antologien må kun opføres efter tilladelse
fra AKT1 og forfatterne.

AKT1 består af Niels Erling, Morten Frank Nebelong, Anders Thruue
Djurslev, Nannan Chen og Clara Lindstrøm Gleerup.

Find alle AKT1s hørespil som podcasts på akt1.dk.

Tak til Statens Kunstfond og Nordisk Kulturfond.

**NORDISK
KULTURFOND**

STATENS KUNSTFOND

AKT1
Ny nordisk radiodramatik

NR. 8

Kronstork

FORORD - URSULA ANDKJÆR OLSEN	S. 9
MEDEA-MONOLOGER - LISA CHARLOTTE BAUDOUIN LIE	S. 15
GRAVØL - KLAUS LYNGGAARD	S. 37
FOR EN SIKKERHEDS SKYLD - BABAK VAKILI	S. 75

ET HJEM MED RADIO

Forord af Ursula Andkjær Olsen

Jeg kommer fra et hjem med radio. I min familie sad vi i den midterste stue med kokostæppe og spånpladereoler og hørte klassisk morgenmusik – som blev spillet mellem kl. 6 og 7 – hver morgen i mange år, det var i 70'erne, indtil det blev afskaffet. Vi hørte radioavis i det blå og hvide laminatkøkken i det næste hus vi boede i, i 80'erne – dag ud og dag ind med vejrmeldinger fra øst og vest for Doggerbanke og nyheder på grønlandsk. Jeg hørte f.eks. den gang en af radioavisens oplæsere kom til at sige Effe Ullemann i stedet for Uffe Ellemann – det var en stor dag – og jeg hørte selvfølgelig store mængder radiodrama i alle afskygninger, fra de oplæste romaner i Radioromanen til de rigtige dramaer i Radioteatret. Når jeg kom hjem fra skole og sad i køkkenet med radioen tændt.

Så yes, jeg kommer fra et hjem med radio. Og mit hjem var sådan set også indtil for nylig stadig et hjem med radio; den stod i stuen og blev tændt hver morgen, når jeg stod op, så jeg kunne høre P1 morgen. Så, for ikke så længe siden, en årstid måske, sprang den i luften, eller sådan lidt, den kortsluttede i så høj grad at ledningen brændte over og der kom røg op fra apparatet. Derefter opdagede jeg streamingen OG podcastverdenens glæder. Jeg hører stadig P1 – som flowradio – når jeg står op, nu blot streamet via computeren, jeg streamer både P1 og Radio24syv som nu uden Master Fatman aldrig mere vil være helt det samme,

OG som om ikke så længe slet ikke vil findes længere, stor utak til politikerne herfra, OG jeg hører selvfølgelig AKT1. Med stor glæde og stort udbytte.

På et tidspunkt overtog min søster og jeg en aflagt spolebåndoptager fra min far. Jeg har været under ti år, sikkert otte, og min søster Julie tilsvarende fire-fem år yngre end mig, så vi var to små unger med en stor maskine. Jeg ved ikke om nogen i vore dage ved, hvordan en spolebåndoptager ser ud, men helt kort kan man sige, at den fylder ret meget: En stor kasse, 40 x 40 x 20 cm, med mange knapper, dejligt, og så de to spoler, der var større end tekopper men dog mindre end både møllehjul og Rundetårn. Måske ca. som frokosttallerkener. På den ene af dem var hele båndet rullet op, mens den anden var tom. Man satte dem begge fast på maskinen, den fulde til venstre, den tomme til højre, og fæstnede den løse ende af båndet fra den fulde spole til den tomme. Og så kunne man begynde.

Vi lavede radioavis. Det var vores første hit. Dernæst lavede vi morgengymnastik – uden Helle Gothved, men helt klart i hendes ånd plus forskellige andre mere fjollede ånder, som for eksempel sprang hen over alle husets potteplanter frem og tilbage indtil alle segnede. Det blev en meget lang morgen.

Båndoptageren havde tre hastigheder, hvilket betød at man kunne lave sjove stemmer. Man kunne indspille noget i den langsomme

hastighed, og når man så afspillede i normalhastighed lød det som en mus. Og man kunne indspille noget andet i den hurtige hastighed, og når man afspillede det i normalhastighed lød det som en drage eller en trolde. Det var en fest. Og den fortsatte. Nogle år senere overtog vi en anden spolebåndoptager, ligeså stor som den første og efter samme princip, bortset fra at den ikke havde forskellige hastigheder, men derimod kunne spille flere lag oven i hinanden. Sådan at man kunne optage en stemme først og så optage en anden ovenpå, eller lægge musik i baggrunden. Eller selvfølgelig lægge lydeffekter ind, ligesom i det rigtige radioteater. Hælde vand op i glas, drikke det bagefter med stor velbehagelig lyd, lave skridt der nærmede sig, børste hår, pistolskud, mørk og stormfuld nat. Alt godt fra havet.

Vi udvidede repertoiret. Det vil sige, vi forlod faktisk radioavis, morgengymnastik og anden dagligdagsradio til fordel for, ja, vi kaldte det hørespil. Vi lagde ud med *Askepot* – som i stedet for at tabe sin sko på kongens slot, tabte sine underbukser. Som så derefter naturligvis skulle prøves af samtlige landets unge kvinder. Hurra. Og vi fortsatte med *Snegrønne* – så hvid som sne, så rød som blod og med hår så grønt som et eller andet jeg faktisk ikke lige kan huske på stående fod. Til sidst blev det til *Blåhætte*. Ja. Og ind imellem kom flere andre, herunder *Det morsomme mord*, som handlede om en morder som opererede ved hjælp af vittigheder så sjove, at folk døde af grin.

Alle disse værker var fulde af lydeffekter, fuglefløjt, sang, musik spillet fra radio eller pladespiller eller af os selv – og meget ivrigt skuespil. Få gange arbejdede vi med et manuskript, i de fleste tilfælde overhovedet ikke, og under alle omstændigheder blev de aftaler som vi netop havde indgået hurtigt brudt igen i dramaets hede. Også andre interessante ting opstod i heden: For eksempel blev det sådan i *Askepot*, at Julie både spillede Askepot OG den onde stedmoder, mens prinsen blev spillet af både mig og en veninde, Sidsel, som deltog i denne produktion (jaja). På en måde meget moderne, synes jeg. Og som et andet ret moderne indslag, så blev selve hørespillet efterfulgt af en udsendelse med interviews med de medvirkende... Heri spurgte vi os selv, hvordan det var at være to om rollen som prinsen, og om hvordan det var at være både heltinde og skurk. Det er da ok på beatet. Det var i de tidlige 1980'ere.

Som jeg nu har redegjort for er min kærlighed til hørespil lang og glad, og stor var derfor min begejstring, da jeg blev inviteret ind i AKT1's vidunderlige verdener. Det tog mig ikke lang tid at sige ja til den invitation. Det blev til hørespillet *Consequence City* – en absurd/grotesk komedie om de to byer Consequence City og Konsekvensløse og forholdet imellem dem og ikke mindst forholdet mellem deres beboere. Med både rindende vand, hysterisk latter og reklamejingles. Og fjernsyn inde i radioen. Det blev også til et samarbejde med AKT1-folkene, som har været virkelig givende for mig, og ikke

mindst blev det til muligheden for at høre sit hørespil toptjekket instrueret og tilrettelagt og udført af eminente skuespillere. Kort sagt: En hurra-oplevelse.

MEDEA-

MONOLOGER

LISA

CHARLOTTE

BAUDOUIN LIE

Instruktør: Niels Erling

Oversætter: Anders Thrué Djurslev

Lydscenograf: Emma Sehested Høeg
Mikkel Juul Jensen
Marc Bjørn Roland

Medvirkende: Laura Skjoldborg
Maria Rich
Ulla Henningsen

*Indspillet på restauranten Royal Cuisine på
Østerbro i april 2019.*

Det er ikke sådan, at jeg ville have de skulle forsvinde for mig, selv om jeg mange gange, om natten eller inde i byen på vej hen over torvet med hænderne fulde, mens børnene gik den anden vej, har ønsket at noget ville frelse mig.

Jeg ville ønske jeg troede på noget som ville gøre det lettere at trække vejret, men de følger mig for evigt i frosset tilstand som billeder, aldrig ældre end dengang de lå i vandet og strakte sig efter mig. Ikke fordi de ville op. Men fordi solen spillede på vandet og overfladen var som levende krystal og det er så stille under vandet. Så roligt og fredfyldt. Jeg tror ikke de tænkte på at de skulle op. De kunne ikke vide at det var vigtigt. De strakte sig efter mig for at vise mig det nye fredfyldte paradis de havde fundet og vægtløse flød de nedad ind til benene dansede blødt mod bunden. Prøv at lægge dig ned, lille ven. Jeg lover det vil blive bedre. Og du vil komme til at sove. Lige om lidt. Hvis du bare ligger stille og prøver at falde i søvn. Intet vil forstyrre dig. Det skal jeg sørge for. Mamma er her. Mamma passer på dig.

Du forsvinder ikke. Du forsvinder aldrig.

Jeg kunne ikke slå dem ihjel, men jeg lod være med at redde dem. Da de først var på vej ud i vandet. Alle de andre børn svømmede og de troede selv de ville flyde, overraskelsen var stor da vandet ikke holdt dem oppe, forundringen over verden nedenunder som åbnede sig.

Jeg svigtede dem som du svigtede mig, Jason. Automatisk. Søvn-gængeragtigt.

Der findes ingen fremtid for os. Ingen fremtid for mig jeg troede på.

Under havet ved man ikke længere hvad der er op og ned. Man kan synke så dybt. Og nu vokser dette nye liv i mig som en sygdom, farlig ligesom en svulst.

Barnet af den største horekarl i hele Korinth. Jeg skal rejse til at alle de steder med tåbelige stednavne som Lem, Sædballe og Knepholt. Jeg forbander dig. At du aldrig vil blive lykkelig igen. For jeg er en heks nemlig. At du vil blive gift fast til en kedelig stedbunden kvinde og at du aldrig kommer til at le igen, ikke med munden åben, uhøflig, og at dine børn løber ud mellem horernes lår.

Her begynder min vej. På omvendt færd over havet på en flåde bestående af fraværende homoseksuelle mænd, som olierer hinandens muskler ind i lampeolie. Lyse fred over brysterne. Jeg er ikke et offer. Jo for resten. Nogle gange tænker jeg på den kliché det ville være. Jeg forlader den position jeg er blevet givet og får ikke automatisk andres privilegier. Jeg falder brutalt og kortvarigt mellem stolene. Flammer op. Bliver til aske. Tages af vinden og forsvinder i vandmasserne.

Ind i et evigt kredsløb hvor dette ikke betyder noget.

Kald mig krage. Kald mig Kraken. Jeg er på en flåde i Sortehavet og barnet jeg bærer under brystet er kun mit, ubesmattet. Jeg renser os for dig. Dette liv vil ikke vide af dig, ikke savne dig. Ikke tage imod dig med åbne arme og smilende perlerækker af små retoucherede filmstjernetænder som perlefiskere dykker efter langs havbunden et stykke fra land. Vil ikke blive glad for at se dig. Du vil ikke betyde noget som helst.

Naturen er ikke god. Alt naturen vil er at komme ind under din hud og lægge æg i dig. Lægge æg i civilisationens vugge. Mine gøgeunger.

På et tidspunkt vil jeg vide dette: At alt det, som kommer til mig, allerede har været der. I skyggeagtige anlæg bærer vi modsætningerne i os.

Jeg oversvømmer dit liv gennem åbne venekatetre og forgifter brøndene. Ofrer spædbørnene og håner dine guder, som du kalder lysets gennemtrængende kraft, den klare tanke. Som en gylden horde slår jeg håbet om fremskridtet i stykker. For jeg bryder mig ikke om dit lys. Det forblænder dig. I troede på det menneskelige fremskridt, at det i humanismens kølvand havde tæmmet det brutale dyr i den ophøjede jagt på det gode, det skønne og det sande. At det har ført jer hinsides dyret. At I er over dyret. Men I er blevet ført bag lyset. Os der står udenfor nærer ingen sådanne illusioner. Jeg gør det der kræves af os for at overleve. Og ting falder på plads fordi de skal. Som natten. Jeg holder mig vågen og tænker på jer mine lyshårede brunøjede småbjørne, nu blot knogler i asken fra kolde bål fra en tid, hvor menneskene tilbad den slags tegn fra guderne. Tilbad guderne med den slags tegn. Bjørnen er den første gudinde, og havet er den største mor af dem alle. Tager det hun skaber tilbage. Lige så regelmæssig og harmonisk som ebbe og flod. Over himlen er solen altid blå. Under overfladen er fiskene stille og mørke.

Jeg lader mig synke ned til jer gennem det glitrende vand med et klaver bundet fast om foden, mod de mørkeste vandmasser hvor små uvenlige gopler svinger som lamper og kaster en bleg glød mod de matte kinder, slasket opløst i vandet, men stadig er I holdt sammen af trykket fra vandmasserne. En delfin følger med i nedsænkningen. Kommer nu for at sige at *her* hvor lyset forsvinder kan jeg vælge at svømme op igen for at trække vejret og måske nå det før lungerne sprænges, eller slippe taget og lade mig lede ind i mørket – og for et kort øjeblik opleve fred igen.

Det sværeste jeg nogensinde har gjort var at give slip på jer. *Slip på dig.*

Tvillingerne Drøm og Død sover nede på havets bund, og jeg er den store mor Nat som breder mørket og sin store mælkeplettede kappe over jer, og sådan skal I vente, evige og ubevægelige, kun svage havstrømme vidner om liv. Venter som stauder, som blomstrer op i erindringen og nægter at forsvinde, på at blive ophøjet til guder.

Snart skal jeg træde over knogleresterne fra dem jeg svigtede og forlod for deres fars skyld. Jeg troede aldrig jeg ville komme til at behøve nogen andre, at det var det værd. At alle før eller siden gør oprør og dræber deres ophav. Fordi det er nødvendigt. Jeg er på sin vis blevet narret. Det romantiske klynkeri fra sangene i radioen fodrer uafbrudt reptilhjernen og får en til at tro på at ting ikke er som de ser ud til. Ustadige. Skrøbelige. Værd at vinde tilliden fra. Gøre sig fortjent til noget som ikke ender.

Giv mig noget at tro på som ikke kan tages af ravne. Ikke så let undergraves af tid i store sandoversvømmelser. I et uopmærksomt øjeblik. Havde jeg ingenting at gå til.

Ingen fremtid. Så jeg går bagover nu, og snart vil min mor bror far og landsmænd møde mine såler med hårde knoglesplinter, mens jeg stavrer gennem mit forknoklede land på jagt efter et nyt udgangspunkt. Jeg undsagde mig aldrig tronen.

Jeg husker fremtiden, som drømme om fortiden. Man kan falde så dybt at man begynder at falde opad. Synke så dybt at lyset begynder at skinne igen, først dæmpet, og så opblussende som bålet ved stranden som møder mig idet vi lægger til land.

IKNOGLER.
ASKE. DELVIST
SMELTEDE
DISNEYFIGURER?

Jeg invaderer et fremmed hjemland og møder ingen anden modstand end min egen.

Mit hjerte banker allerede frit i luften. Hvad skal du gøre når dit barn er så ked af det at det hyperventilerer? Du skal rive hjertet ud og male det med kavring æg svin kylling akkurat som din far, kongen, lærte dig det. Fortærer tankerne for at få dem ud af hovedet. Uanset hvad var det mit blod. Min krop skabte jer. Min mælk nærede jer. Så tog du dem fra mig. Du truede med at tage dem. Jeg ved ikke hvorfor jeg gjorde det. Pludselig sad hun på bagsædet på den opflammende bil med sydende sovemedicin i en gennemstegt mavesæk. Pludselig sad hun i det udbrændte vrug og der var ingen vej tilbage for tændstikkerne var i min hånd. Jeg elskede hende. Hvorfor gjorde jeg det?

Må slæbe dem med mig ind i natten, mens deres fødder tegner dybe furer i støv, i sandbund, fordi de ikke agter at gå selv. De er som forrevne brudeslør. Strammer om halsen. Og falder endelig af hen mod morgentimerne. Og jeg kan tage en pause og bare trække vejret. Efter grævlingens time fra halv to til halv tre, efter den omvendte mirakeltime klokken tre og efter ulvetimen frem mod morgengry, da har jeg nogle udmattede timer for mig selv, hvor tankerne ophører, og du ligger langs min krop igen, som om ingenting var hændt. Og de tre små grise ligger trygge og mætte i deres senge. Velvidende at deres mor elsker dem. At hun altid vil kæmpe for dem. Som altid tænker på deres bedste.

Det bliver for tungt at bære. Jeg havde været stærk nok, men hvorfor skal jeg bære dette. Hvorfor skulle jeg have båret dit svigt gennem dem du ville tage fra mig. Hvorfor skulle jeg have løftet dig op med deres hænder, for selv at synke under vægten?

Nu tilhører de mig. Gennem deres sidste øjeblikke som du ikke så. Og de var altid mine.

Den hvide gudinde i knogleskoven, som i et anfald af vildskab æder afkommet. Jeg nærmer mig min fars slot. Hvad finder jeg der? Halvkvædede viser og tørre kiks?

Knogler. Aske. Delvist smeltede Disneyfigurer?

Spis ikke maden i dødsriget, siger de. I min fars slot smager al frugten af plast og aske. Jeg skal blive her. Etagen under havet som de kaldte det. Jeg skal forvandles mellem de kolde udbrændte stenvægge som skal give mig hvile. Midlertidigt. Jeg behøver ikke ly. Jeg er allerede i vandet. Haglene kan ikke nå mig. I disse korridorer vil jeg finde jer igen. Og langsomt vil jeg blive forvandlet til en som kan bære det.

At leve uden samvittighed eller hukommelse. Uden den stramme menneskeham. Jeg vil blive til et dyr. Og til sidst en ting. En genstand blandt alt det evige som ændrer sig så langsomt at det ikke ved hvad det er. At det er.

Jeg så noget i dag jeg ikke skulle have set. Jeg så at du ville ofre mig og ikke tænke to gange over det. Det var det største svigt. Jeg så mennesket. Jeg vil ikke længere være et. Jeg har altid stolet på menneskene og på at tiden læger alle sår. Du har dræbt det i mig. Du dræbte mig.

Alligevel går jeg videre.

Keep walking Johnny Walker.

Gennem Dead Light District

Holder sorgen i skak med en stram hestehale.

Når ingenting er helligt. Når hvem som helst kan erstatte alle andre. Hvem som helst af os. Det er ikke ligeværd. Det er værdiløshed. Da betyder livet heller ikke noget, nogle ting gør bare mere ondt end andre ting. Svigt for eksempel. Jeg har ikke gjort noget.

Jeg er ingen dæmon. Mine meritter er ikke dæmoniske. Det jeg skaber er ikke en bleg skygge af den oprindelige mandlige skabergud.

Sandheden har været skjult. Så længe. Det er tid til sandhed. Jeg dræbte ikke mine børn, det gjorde du (men jeg kan ikke sige, at jeg ikke har overvejet det). Du tog alt fra mig. Værdigheden, færdighederne, opfindelserne, skaberevnen.

Den oprindelige skaber er ikke en mand. Det er en mor. Alt andet er et latterligt påfund, som mænd gennem mange tider har forsøgt at genskabe for at kunne blive genfødt i hemmelige grupper hvor kvinder ikke har adgang.

Der fandtes ingen far. Det store fald fra paradiset var for os mandens opdagelse af sin egen deltagelse i livets begyndelse. Før det var vi magiske. I skabes fortsat stadig alle af os. Af vores blod. I vores kroppe. Elskes af os. Bæres under hjertet. Og så vokser så mange af jer op til at blive utaknemmelige små skræmte bæster. Hvordan skal jeg forklare min søn det entusiastiske folkemord på kvinder, som er blevet praktiseret siden fædrene tog over som klanens leder og nægtede kvinder at udføre sine funktioner som seere, helbredere, læger, opmålere, dyrkere, administratorer? Uden at han bukkes under af skyld han ikke har fortjent at tage del i og samtidig bliver tvunget til at være en repræsentant for – og dermed bliver en forkæmper for sit køn, som amerikanske turister

JDEN
OPRINDELIGE
SKABER ER
IKKE EN MAND.

DET ER
EN MOR.

der studser over at der ikke er vand i bassinlæggene i havnene langs toglinjerne på Costa Rica. Vi skabte byerne, og I sad på hug længe nok til at I fik knæskader af at lure på os. Til I fik knæskader af at slappe af.

Og ved du hvorfor? Det er fordi vi trods alt elsker disse børn, som vores kroppe producerer. Som kvindenaturen producerer. Vi kan ikke lade være. Og i tusinder af år har denne kærlighed ikke været gengældt med andet end hån og spot. Og børnene blev frarøvet os ind i ideologien som fødte dem rensat ind i civilisationens tjeneste af en mandlig mor. Så de kunne glemme os.

Så de kunne foragte livet. Fordi de ikke selv havde det i sig at være mødre.

Det er det der er problemet. Det ville være at slå mod sig selv. At dræbe kærligheden til det vi skabte. Fordi vi hellere dør end dræber det vi har skabt, lader vi os underkaste i hobetal. Fordi vi elsker jer.

Og fordi vi er vilde med pik. Ingen tvivl om det. Eller – ikke alle er. Det havde måske været det bedste eftersom pik tit er fæstnet til en hudsæk af modbydelige holdninger.

Du vil forsvinde
Gennem mig kan du leve videre
Eller det af dig som er værd at beholde
dna

Og i synerne sidder bedstemoren der, klanlederen, hende som gav dig navnet, raslede med nøglerne og målte kornmarken og årstiderne op, skabte digterkunsten og musikken, og kunsten generelt, fordi det at skabe var det hun gjorde. Hun lå med slangen og skabte.

Den afhuggede pik. Ja, der kom den igen ind i billedet.
Havde det ikke være bedre?

Og alligevel kigger jeg på min søn og håber på en løsning som ikke er at udrydde. Jeg elsker min søn. Jeg tror på ham. At hen kan holde til at vokse op og ikke blive uvidende og skamfuld som sin far. Det er at være rigid og fuld af huller på samme tid. Det orker jeg ikke at bevidne. Så her står jeg nu med kniven. Men du er jo perfekt, min lille søn.

Jeg tør ikke tænke på, hvad de vil gøre med dig for at kneble og kue og forme dine tanker til du ikke kan genkende de underjordiske grotter du kom fra. Fra dødsriget ind i livet. Gennem moren. Den store by. Porten.

Nu tør jeg ikke tænke mere. Jeg kan miste håbet. Jeg har ikke råd til at miste troen på menneskene. Tro at kvinderne kunne ryste sine tvangshandlinger af sig, og mændene sin skræk og afsky mod noget de så længe har forsøgt at holde nede og som bare dukker op igen som paddehatte og bliver til alt det de sagde det ikke skulle være.

Vi sagde det jo til dig!

Det gode, det sande, det skønne som du har lånt så længe og som ikke klæder dig bare hænger i laser ned langs kroppen helt uformeligt.

Hvis dette er sandt, så er jeg jo ingenting. Så er jeg ubrugelig, hvis det ikke er i matriarkatets tjeneste. Klanens tjeneste. Præstindernes tjeneste. Naturens tjeneste. Ok, måske er jeg ikke en bunke af frugt og bær, men alligevel. Naturen.

Det slår mig at jeg måske må tage vare på dette barn. Det havde jeg ikke forestillet mig. Jeg er en gøg. Lægger børn i andres lune reder.

Du var aldrig gift med ham
dit barn har ingen rettigheder

Det bliver skidedjævelsk. Det bliver djævelsk skidt. Som en brandøvelse: slip alt du har i hænderne, bare kom væk! I stedet for at tage livet af dig selv.

Noget vokser. Noget vokser i hens liv som aldrig forlader det igen. Hen er en mor. Hen er og bliver en mor, selv om det dør, selv om alle børnene dør. Fordi for en tid bar hen barnet under hjertet. Og det forlader aldrig nogensinde hjertet igen. Selv ikke når det er dødt. Alt dette ved manden ikke, han ved ingenting. Han kender ikke forskellen på før kærlighed og efter kærlighed, før moderskab og efter moderskab. Han kan ikke vide noget.

Det er meningen det skal være en fin tid
nu mens du er inde i mig
mærker at du sparker
måske lærer jeg dig at kende før du kommer ud
måske behøver du ikke komme ud i en verden som ikke vil beholde dig, ikke holde dig i sine arme som jeg gør, de har kappet mine arme af så jeg ikke skal kunne bære, men jeg bærer dette barn, jeg bliver større og større, men tiden her er anderledes, og jeg kan lære mig at sakke dens løb ned med øjnene, bjergkrystaller presses ud mellem øjnene og rundt om munden og andre steder på kroppen og ektoplasmaen retter trompeter mod mine ører som ånderne råber gennem, bruger som megafon.

JEG ER EN
GØG. LÆGGER BØRN
I ANDRES LUNE
REDER.

Du har tuberkulose du og, uanset hvor usandsynligt det er, ser det ud til at alt er muligt her på både den forkerte og den rigtige måde. Jeg skal lære at stille diagnoser. Blive det bedste medium verden har set. Formidle det du ville komme tilbage fra dødsriget for at påpege, fra landet hvor alle bare fortsætter som før og er runde og blide, svært naive og skriver som idioter, skriver det samme igen og igen som om verden var noget at tage vare på. Den kan ikke reddes. Det eneste vi tør håbe på er at dit blod dine efterkommere vil bevidne slutningen. På menneskene. Den ynkelige eller spektakulære slutning. Men alligevel storslået, fordi den vil være anderledes. Modsat alt andet tidligere nedskrevet i Historien og tage alt med sig. For at få adgang til nydelsen må du slippe frygten.

Er dine børn en præstation? Dine efterkommere?

Målet er at fortsætte blodlinjen i ret vinkel så dit blod fra ursuppens overlevende kan bevidne slutningen som en endelig bonus før det hele er slut før eller siden er det slut for det bliver slut med os menneskeheden hårdt og brutalt for vi er ikke noget at samle på men der findes ingen grund til at lade være så længe den eneste gave også er den største af alle gaver at overleve for at bevidne undergangen den bliver smuk usædvanlig endelig noget helt nyt vi vil ikke længere dø alene. Dine efterkommere vil bevidne slutningen, der findes intet andet at føde børn for, vi kan have det sjovt i mellemtiden men så må vi også have det sjovt, ikke samle tøj ind til fællesskabet og karnevalet som er ovre og som aldrig var og aldrig kommer igen. Vi drømmer og dør alene. Når vi er så håbløst stygge og ruskindede, når der ikke findes en grund til at fortsætte andet end at overleve for overlevelsens skyld selv om al mening er erstattet med dårskab og selvrealisering. Når der ikke findes grund til at fortsætte men vi alligevel ikke

kunne klare at lade det være som stilkblomster der suger i ren og skær skrækrefleks når foråret ringer ind og rådner på bordet.

UNDERGANGEN VAR NÆR OG guderne SAMLEDE SIG PÅ ISFLAGER I HAVEN SOM SNART SKULLE LETTE. Jeg lod isflagerne lette uden mig men jeg skulle måske have hoppet op og grebet kanten af et af dem forsøgt at trække mig med op i opstigningen til noget andet bedre mere men jeg gjorde det ikke.

Jeg ville ikke forlade dem og jeg var nysgerrig.
Jeg vidste ikke hvad der ville komme.

Hvad undergangen havde at byde på. Hvad den ville trylle frem fra sine store glitrende poseærmer som den største magiker af dem alle der tilbyder slutningen uden først at bedøve dig – lige i trynen.

Slutningen med stor dødningehoved-maracas som kommer for at danse på de pulveriserede rester af gravene alt tilbage til stjernestøv gået tilbage gået af banen for at sige du burde have danset mere da du havde chancen og ja meningen med livet var at underholde dig selv og alle andre på denne lille planet så den blev udholdelig og ja du havde ret da du så på gamle mennesker og intenst ønskede at de havde elskere, at de havde haft mange elskere. Desværre var passion det eneste som virkelig var vigtigt. Og vi gjorde alt for at kanalisere den ind i ødelæggelse. Gjorde alt for at jage skræk ind i os og hinanden for at fylde kanylerne med meningsløse sysler som du ikke selv fik udbytte af ikke engang i form af noget du har skabt du tager bare imod værdiløse tal for at kaste din tid ud af vinduet og bedøve smerten i at du ved det ikke betyder noget. Du sidder der og pudser dine lænker fordi du er bange for alt

som vil komme alt som skal komme til at ske og ødelægge med sit blotte nærvær. Men du er ikke tryk inde i dit slot af kedsomhed du er heller ikke tryk udenfor. Men pointen var så heller ikke at det skulle være let.

Bare når det viste sig at være det.

Når det blev det.

Blev vi glade.

Og vi begyndte at danse spontant i gaderne som de eneste overlevende efter pesten, diktaturet, mytteriet, meningsløsheden, revolutionerne som pisser sig selv i i ansigtet og den sociale kontrol som et klamt klamre-abe-favntag en facehugger som lægger æg i dine lunger så du ikke skal skyde brænde hærge og voldtage alle andre på denne lille planet eller gud forbyde løbe over kanten og blive et universelt problem, for vi er ikke noget man samler på. Egern ville aldrig have samlet os ind og lagt os ind i små huler i træerne når efteråret nærmede sig.

For vi er ubrugelige. Vores eneste styrke er vores evne til fælles problemløsning. En abe ville ikke drømme om at spørge en anden abe om hjælp til at flytte en sten. Den ville have gjort det selv. Og de forstår ikke en hentydning. Vi derimod. Vi lyver og stjæler og knepper alt som rører sig. For det er det vi synes er sjovt. Og når det er det vi synes er sjovt. Så kan vi vel alle forstå at denne verden vi tror er vores ville klare sig uendeligt meget bedre uden os. Så lad os underholde så nogen får noget tilbage. Lad os hærge brænde og torturere. Til hvilken nytte bygger vi samfund? Alles krig mod alle. Til hvilken nytte tror vi på religioner og ideologier som spytter os kollektivt i ansigtet? Hvordan er det muligt ikke at se at andre har værdi? At det liv som fletter sig rundt i dig ikke er der for at underholde dig i dine dybeste mørkeste ønsker? Det er der for at lægge æg i dig. Alt i naturen. Alt i denne verden. Liv. Alt liv vil er at komme ind i din krop og lægge æg i dig.

Se dem ikke ind i øjnene. Så kommer de.

Til trods for at du ikke er det værd.

Det er den enkle og smukke sandhed

ingen kan forholde sig til.

Du vokser op og tror du er nyttesløs til du bliver voksen og indser at du er helt aldeles nyttesløs og verden ville være et bedre sted hvis ingen af din art eller nogen andre arter åd af mineralerne og varmede sig ved bålet.

Men gud så meget sjov vi har.

Så gode vi er til at finde på ting

Vi har fundet på alt

Vi genskaber verden og os selv igen og igen

Så kom ikke her og sig at idéer ikke er vigtige

Man kan sige det samme om teatret

at det ikke er vigtigt.

Ingen idéer er uvigtige ingen

Ingen fortælling

Intet symbol

Alt vi deler i vores sprog. Alt dette er skabelse, illusion, en hån mod den såkaldte originale skaber som vi fortjener at blive stenet med illusoriske sten for at have forbrudt os mod.

GRAVØL

KLAUS

LYNGGAARD

Instruktør:

Nicolei Faber

Lydscenograf:

Thomas Buttenschøn

Medvirkende:

Nicolaj Kopernikus
Rasmus Botoft

*Indspillet på restauranten Royal Cuisine på
Østerbro i april 2019.*

STEMMER: En samtale mellem to 45-årige mænd, A & B.

INTERIØR: Café eller beværtning. Reallyde: stemmer, flaskeklirren, espressomaskine, lav musik.

REGIBEMÆRKNING: Det er konsekvent A, der begynder samtalen.

A:

Hva' så?

Hvo'n skær den?

Long time, no see.

Kender du mange her?

Nogen fra den gamle klike?

Så det er bare dig og mig fra dengang?

Hendes mor er her...

B:

Hva' så selv?

Den skær.

Ja da.

Næ, egentlig ikke.

Ikke her.

Det ser sådan ud.

(Kort pause.)

Ja, hende kan man jo ikke undgå at få øje på.

Har du hilst på hende?

Nej, hun har aldrig kunnet fordrage mig. Hun er så posh. Hun hilser ikke engang.

Ja, og nu leder hun efter én at give skylden.

Næ. På den led er alt sikkert ved det gamle.

Netop.

(Kort pause.)

Ellers alt vel?

Du holder dig godt.

Jeg har kondoleret. Og du?

Giv hende et break. Hun har lige mistet en datter.

Givetvis. Hun har aldrig været den selvransagende type.

Det gamle.

Som sagt, ja da.

If you say so.

Nej, nej. Så siger man: "Det gør du også."

Nå, er det med den på?

Jeg troede, sagførere levede af at lyve.

Hvad er det da, du vil sige?

Synes du virkelig. Tja. Man har jo levet.

Nah. Bajere og flæskesvær.

Klager ikke.

Det ville i givet fald være løgn.

Skal vi stå her og lyve for hinanden? Er det ikke mangel på respekt for afdøde?

Ikke denne her.

At du er blevet fed.

Af hvad? Cola og chips?

Lækkert!

Godt.

(Kort pause.)

Nå, nå, ja. Men hvad går du så og laver?

Me too. Me too. Sikke noget.

44! Det er jo ingen alder.

Ja, så var man jo tudsegammel. Pensionsmoden. Lige til at sprætte op og skide i.

Det var tider.

Hun var nu skæg.

Jeg mener, hun var skæg at være sammen med. Er du gal, hun kunne feste.

Sprut?

Lige nu er jeg til begravelse.

Sikke noget, ja.

Det syntes vi jo, det var dengang.

Det var man, ja.

Det var det vel.

Hun var mere end det.

Ja, og nu er hun så død af det.

INGEN
KUNNE KVÆRNE EN
FLASKE COGNAC
SOM HENDE.

Hun tog godt fra allerede dengang.

Ingen kunne kværne en flaske cognac som hende.

Har du hørt fra hende siden?

Nej, det lyder trist.

Hvad ville hun så?

Næ. Jeg hørte lidt sladder rundt omkring. Havde hun ikke

Ja.

Det gjorde hun.

Det var imponerende at bevidne.

Hun ringede en sjælden gang i mellem. Altid fuld. Og påstod hun ikke var det. Det var ingen fest.

Det var det.

Snakke. Måske var hun ensom. Det lød sådan. Det gik lidt trægt. Til sidst bad jeg hende holde op med at ringe. Det var for patetisk. Hørte du aldrig fra hende?

det der cateringforetagende?

Det var da en succes?

Det er gået dig godt, hører jeg.

“Et firma med millionomsætning.”

Ja, nogen skal jo gøre det.

Same old, same old.

Lidt her og lidt der. Ingen million-
omsætning.

Meget mindre, ja.

Jo.

Det kommer an på, hvordan
man definerer succes.

Hvad mener du?

Man læser nok avis.

Well, it's a dirty job og alt det
der ... Hvad med dig?

Det betyder?

Mindre kan gøre det.

Jamen, hvad laver du så nu?

Så lidt som muligt.

Som altid.

Som altid, ja. Skal vi have en pils?

Det skal vi da. En gravøl. Det skylder vi hende.

(A henter to flaskeøl.)

Skål.

Skål.

(De klinker og drikker.)

Ah.

Ah.

Nå, skål for hende. Hun var nu noget særligt.

Ja. Ja. Det var hun.

Det var tider.

Ja, det bliver du ved man at påstå.

Slap af, mand, havde vi det ikke sjovt dengang?

Ind i mellem, jo. Du havde det

Hvad mener du?

Det er nok rigtigt. Jeg havde det sgu sjovere end jer andre. Jeg har det i og for sig stadigvæk sjovt.

Det forekommer mig, at du har nejhatten godt trukket ned om ørerne i dag.

Undskyld, jeg vidste ikke hun betød så meget for dig.

Hvad mener du med det?

Så skål, for fanden da.

nok betydeligt mere sjovt end de fleste af os andre.

Du sked på dine studier og var i byen stort set hver aften.

Okay.

Undskyld, men hun er død, ikke. Det er en begravelse, det her, ikke en komsammen for gamle studiekammerater.

Nej, det kan jeg forestille mig.

Ikke noget. Ikke noget.

Skål.

(De drikker.)

Ah.

Vi var jo kærester ...

... men hun kunne ikke rigtig holde den i bukserne. Hvis man kan sige det om en kvinde.

Som i sangen, ikke. "Every Tom and Dick and Harry ..."

Gu var det så.

Ah.

Det ved jeg.

Jeg tror, jeg ved hvad du mener.

Belastende.

(Kort pause.)

Hvad med dig?

Kneppede du hende?

Hvad med mig?

Ikke mens du var sammen med hende.

Hvornår så?

Hvor meget senere?

Hvorfor?

Nej, helt ærligt. Hvorfor?

Var det så godt?

Det kunne hun ellers godt finde ud af. Cognac, kokain, sex og mad. Der var hun urørlig.

Var hun?

To år, tre måneder og en uge.

Senere.

Senere ...

Hvorfor ikke?

Mødte hende i byen. Jeg var lige blevet dumpet af en anden.

Det handlede egentlig ikke ret meget om sex.

Hun var nu også ret bright.

Undskyld, men hvor længe var I sammen?

Hun var også sjov.

Hun kunne løfte ethvert selskab bare ved at træde ind af døren.

Hvordan fanden ku' det gå så galt?

Tal for dig selv.

Hvordan tror du det er at træde ind i et rum og med sikkerhed vide, at din kæreste har kneppet mindst én af de tilstedeværende?

Det behøvede ikke engang med vold og magt at være en fyr, vel?

Wow! (*Pause.*) Det var vel ikke kun fordi hun kneppede godt?

Det var hun. Hun var verdens sjoveste kvinde.

Det er ikke engang løgn.

Tja, hun havde dårlig smag i mænd.

I var ikke ligefrem et drømme-par.

Ufedt. Men du satte så også nye rekorder inden for frådende jalousi, som jeg husker det.

Hun tændte jo også på piger.

Kvinder. Kællinger. Whatever.
Hvad man nu må kalde dem i disse tider.

Er det? Ja, det er det vel.

Åh, det ved jeg sgu ikke. Jeg var jo besat af hende. Men nogen gange var jeg i tvivl om, hvorvidt jeg overhovedet ku lide hende.

Ja, for fanden. Når hun var ædru ... men du ved, hvis ikke det var sprut, var det coke. Og speed sidst på måneden. Eller ganer. Eller stesoer – gerne sammen med rødvin. Eller det hele i en stor pærevælling.

Piger?

Ja, ja. Det er så også alt sammen water under the bridge.

Troede du seriøst, det skulle være jer to?

Hun var supersød, når hun var ædru.

Ja, i dag havde hun nok fået en diagnose.

Det har jeg aldrig tænkt over.

Så tænk over det.

(Kort pause.)

Hm.

Ja?

Det var måske derfor hun blev så rolig, når hun tog speed eller coke.

Hvad mener du?

Jo, min søsters knægt har ADHD. Han får ritalin for at kunne være i sig selv. Og i verden som sådan. Det gør ham rolig.

Ritalin?

Et fancy ord for speed.

Får barnet speed?

Det er moderne tider. Følg med. Har du ikke børn?

Jo. To. Og du?

Nej, for fanden ... men vi var da gravide en overgang.

EN GRAVØL.
DET SKYLDER VI
HENDE.

Hun fik en abort.

Ja, men så ku' jeg jo heller ikke vide om barnet var mit eller om sangeren i et eller andet anderangs grungeband havde været ude med rumsterstangen. Hun var ikke synderlig kvalitetsbevidst efter en flaske sort Renault.

Ja, det er du god til.

Nej, for helvede da!

(Kort pause.)

Millionomsætning, hva'?

Hvordan er det så?

Jeg vidste, du nok sku' klare dig.

Nå. Det vidste jeg ikke.

Surt.

Hun var en starfucker. For at kalde en spade for en spade.

Er det måske løgn?

Jep.

Jeg klager ikke.

En stræber som dig.

Det ved du udmærket godt.

Også det, ja.

Dine fucking rundsave på
albuerne.

Du ville frem i verden. Gerne på
bekostning af andre.

I det mindste sover jeg roligt om
natten.

A' hva'?

Gjorde du?

Hvad ska' det betyde?

Du mener, fordi jeg færdiggjor-
de mine studier? Er det dét?

Sig nu bare, hvad du har ondt i
røven over.

Meaning?

Herregud, er du ikke kommet
længere?

Hurra for det. Som i Lars
H.U.G.-sangen, formoder jeg.

Whoa. Raffineret. Noget i den retning, ja.

Men gør du?

Sover roligt om natten?

Det er der vel. Never tried it. Men skål!

(Synger:) "De berusedes vej mod en søvn uden drømme."

Tænkte det nok.

Gør hvad?

Sover fint. Ikke så meget. Men fint. Der er altid noget, når man har et firma.

Skål.

(De drikker.)

Ah.

Der er ikke meget i de her flasker. Én til?

Ah.

Hvorfor ikke?

(A henter to flaskeøl til.)

Værsgo'.

Jeg spiller sådan lidt rundt omkring.

Rundt omkring. Værtshuse. Og sådan.

Det er jeg vel.

Næ, men det betaler bjerne og flæskesværene.

Ja, ikke?

Nej, for helvede da. Fri fugl og alt det der.

Jeg har en veninde. Ikke noget seriøst.

Tak. Men hvad med dig? Hvad får du tiden til at gå med?

Hvor?

Du er værtshusmusiker?

Betaler det huslejen?

Sjovt sagt.

Gift?

Så du ser ikke nogen?

Og du?

Med dine børns mor?

Elsker du din kone?

Bare almindelig interesse. Hvor længe har I været sammen?

15 år! Går I efter verdensrekorden?

Og børnene ... en dreng og en pige, tør jeg vædde på.

Godt, godt. Og godt vi ikke væddede.

Godt for dig.

Gift.

Bizart nok ja.

Og hvad kommer det egentlig dig ved?

15 år.

Noget i den retning, ja.

To piger.

(Kort pause.)

Hvorfor blev vi to egentlig
uvenner?

Hvad mener du?

Ok, det endte måske ikke så
godt.

Gjorde jeg det?

Fortrængt det, snarere. Gjorde
jeg virkelig det?

Det skred lidt for mig dér ...

Den hopper jeg ikke på.

Dét jeg siger.

Du mener, bare fordi du tog
kvælertag på mig og slog mit
hoved ind i en væg og gav mig
hjernerystelse?

Har du glemt det?

Der er vidner nok, hvis ikke du
tror mig. Du havde overbevist
dig selv om, at jeg havde en
affære med hende og hvad ved
jeg. Jeg ku' ha' meldt dig for
voldeligt overfald. Det burde jeg
måske ha' gjort, nu jeg tænker
efter. Men alle havde så travlt
med at bagatellisere det.

Det var bare, at da forholdet gik i stykker ...

Ja, da gik jeg også i stykker.

Jeg havde regnet med lidt backup.

Hvem?

Dig?

Dumpede du?

Lidt?!

Ja?

Og det prøvede du at reparere ved at slå alt andet i stykker?

Undskyld, men hvem sad hos dig nat ud og nat ind og hørte på den samme triste grammo-fonplade om hulk og årh nej og hva' gør jeg nu, lille du?

Gæt!

Har du glemt det? Hvorfor tror du jeg dumpede i familie- og arveret?

Gu dumpede jeg. Og gik om et halvt år efter og bestod.

BAJERE OG
FLÆSKESVÆR.

Og det var min skyld?

Jeg ka' simpelthen ikke huske et dyt fra de år der.

Men havde du en affære med hende?

Jeg havde egentlig glemt alt om det ...

Skyld? Tror du jeg er idiot?
Det var min egen skyld. Jeg prioriterede venskab frem for jura. Men det var mit eget valg.
Skyld? Det kan du selv være.

Ikke så sært, når man tænker på, hvad du fyldte i hovedet af lort. Kræsen var du ikke. Hun gjorde det da i det mindste på første klasse.

Spøger det stadig?

Det tror jeg ikke på.

(Kort pause.)

Skål.

Ah.

Skål.

Ah.

(Kort pause.)

Gav jeg dig virkelig hjernerystelse?

Ja.

Vil det hjælpe, hvis jeg sagde undskyld?

Hjælpe på hvad? It's all water under the bridge.

Var det derfor, du holdt op med at ringe og alt det?

Sjovt nok, ja.

Det undrer mig, at jeg slet ikke ka' huske det.

Det undrer overhovedet ikke mig.

Og du er sikker på, I ikke havde noget kørende?

Ja.

Det er også lige meget. Hun er død.

Det er hun. Stendød.

(Kort pause.)

Hold kæft, hende præsten ...

Forstod du, hvad hun ævlede om?

Virkelig? Ku' du virkelig det?

Det misunder jeg dig.

Ja, i min egen seng. Om natten. Kraftædeme ikke i kirken. De har de dårligste sæder i verden. Jeg har bogstaveligt talt stadig ondt i røven.

Ha-ha. Komiker. Men du ...?

Altså, tænker du nogen gange på de gode gamle dage?

Hvad med hende?

Nej, jeg fik mig en skraber imens.

Jeg ka' sove alle steder.

Troede du sov så roligt?

Du har altid haft lidt ondt i røven.

Ja?

For det første opfatter jeg dem

Det er bare det, at ...

At tiden er gået så stærkt, synes jeg. Det er sgu da ikke så længe siden, at jeg var både slank og lovende. Og du var væsentlig flinkere end du er nu.

Ja, det påstår du jo. Men vi havde noget særligt dengang.

Mere end det.

Hvordan ... jeg mener, hvor blev det af? Hvad skete der lige?

Ja, det forstår jeg godt. Det vil sige, det gør jeg faktisk over-

ikke som specielt gode. For det andet dvæler jeg ikke meget ved dem. Hvorfor?

Ja?

Du mener, før du prøvede at slå mig ihjel?

Vi var unge.

Måske.

Tiden. Tiden går. Folk ændrer sig. Tingene ændrer sig. Det er vilkårene.

hovedet ikke, men jeg accepterer det. Tror jeg nok.

Ja, hva' så?

Hvorfor?

Hvad?

Ligesom dig?

Ikke rigtig. Men så har jeg heller ingen selv. Jeg blev jo aldrig som dig. Med villa og vovse – du har da hund, ikke?

Vi blev voksne. Nogen blev, i hvert fald. Når man får børn ...

Så ser man tingene på en anden måde. Man prioriterer anderledes.

Det gør man bare. De er så fulde af liv. Af håb. Og lige meget hvor meget man snor sig, kan man ikke beskytte dem mod alt det lort, der er derude. Man kan kun prøve ...

At give dem noget at stå imod med. Så de kan klare sig.

Ikke nødvendigvis. Du forstår ikke rigtig, hvad jeg mener, gør du?

Sådan én, der spiller "Hotel California" på opfordring, for så giver de nok en lille én.

Okay. Lad os bare kaldet det dét.
Glad.

Du kigger hele tiden på dit ur.
Ska' du nå noget?

Livet ska' jo leves, som John
Mogensen synger.

Kører du?

Herregud, to øl.

Kat. Katte, faktisk. Hvad blev
du så?

Det er der ikke noget i vejen
med. Bare du er glad.

(Pause.)

Faktisk ja. Jeg ska hente den
yngste fra basket om et kvarter.

Det ska det, ja. Jeg må så småt
se at komme afsted.

Nej, jeg tager en taxa. De er
blevet så strikse.

Jeg tager ingen chancer.

Det gør du ikke, nej. Nå, men det var hyggeligt at løbe ind i dig.

Havde regnet med at se flere af de gamle.

Ja. Hun var sgu speciel.

Mere end det, ja.

(Pause.)

Ses?

Fair nok. Du må undskylde, jeg prøvede at slå dig ihjel ... dengang.

Så kan man ikke forlange mere.

Ha' det nu godt.

I hvert fald mærkeligt.

Også mig. Det er sgu lidt underligt. Hun var jo på mange måder centrum dengang.

Mere end det.

Tvivler.

Det går nok. Jeg overlevede.

Nej, vel.

Hvorfor, egentlig? Mig genererer
det ikke.

Det skal jeg nok.

Farvel.

I lige måde. Og i al venskabelighed. Du sku' tage og tabe dig lidt.

Så siger vi det. Så lev vel.

Farvel.

FOR EN|
SIKKERHEDS|
SKYLD|
BABAK|
VAKILI|

Instruktør:

Niels Erling

Lydscenograf:

Marc Breidbjerg

Medvirkende:

Michael Moritzen

*Indspillet på KVUC i København i
april 2019.*

Før jeg kan forklare jer, hvad jeg laver på Nørrebro, bliver jeg først nødt til at forklare jer, hvordan alting startede: I virkeligheden var det nok allerede i 2009 – du godeste, er det 10 år allerede?!

Tiden flyver i sandhed.

Nå, men ja, jeg sad og så X Factor på mit fjernsyn.

Og der stod han pludselig ...

Mohamed Ali ...

Det var første gang det slog mig, at jeg måske selv skulle gøre noget ...

For hvor ku' han synge, og hvor var han charmerende.

Og så var han *anden etnisk!*

Som en moderne Aladdin.

Ja, jeg ved godt, det er normalt nu med "*farvefjernsyn*", men dengang var mediebilledet altså anderledes.

De ville ikke have, at vi skulle forstå hinanden.

Men der stod han mod alle odds, og da jeg så hans søde familie, der vidste jeg ...

Ej men undskyld, prøv at tænke jer, hvis Mohamed Ali havde vundet!

Jeg var stiktosset, da han blev stemt ud, kan jeg godt sige jer!

Jeg var selv inde til liveshowet.

Blachman forstod mig.

Ja, han gjorde.

Men at det skulle være *Remee*, der stemte ham ud ...

Selvhad er en grim ting siger jeg bare.

Nå. Men. I hvert fald.

Da jeg så hans søde familie. Åh!

Jeg kneb en tåre ...

Har de ikke lidt nok de stakkels arabere? Ih.

Der vidste jeg det, dér var jeg sikker!

Jeg kunne ikke bare sidde stille længere.

Jeg måtte gøre noget; integrationen *skal* lykkes.

Så nu står jeg så i denne bus 5C, som Mansour havde fortalt mig jeg skulle stige på.

På vej ind mod Mjølnerparken for at redde integrationen! Ikke at de har brug for mig til at redde den overhovedet.

De klarer sig helt fint uden min hjælp, selvfølgelig.

Men ja.

Jeg vil også gøre *mit*.

Selv om Mansour hjalp mig med at finde ud af, hvornår og hvordan jeg skulle komme herind, var han lidt skeptisk omkring projektet.

Han er lidt fordomsfuld nogle gange, det ved han også godt selv!

Men I ved, hvordan det er med gamle venner.

Man elsker dem på trods.

Og Mansour og jeg har kendt hinanden længe, så længe, jeg ikke rigtig kan huske, hvordan han først dukkede op i mit liv, men pludselig var han der altså bare, forstår I?

Jeg føler, jeg har kendt ham altid.

Vi har en forbindelse.

Som er vi den samme på en eller anden måde; vi er en del af hinanden.

Og så på den anden side er vi hinandens modsætninger.

Jeg er 72 og jo oprindeligt født i Herlev og har aldrig skammet så meget over at være dansk, som jeg gør nu.

Mansour er blot 24 og født i Egypten, men ser sig selv som 100% dansker, måske også et par procent for meget, hvis I spørger mig, men det gør I jo ikke ...

Nå, men hvem savner min klodsede BMW her i denne blå karavane af 5C og 5C og 5C?

Selv om det er en helt almindelig Jytte og ikke en pakistansk sultan, der kører bussen, som jeg jo lidt fjollet

IPÅ VEJ IND MOD
MJØLNERPARKEN
FOR AT REDDE
INTEGRATIONEN!

havde håbet på. Det *havde* altså været spændende!
Man står helt tæt på hinanden, så man rigtig kommer
hinanden ved, alle verdens kropsdufte gennemsyrer
næseborene på én gang.
Der bliver rensset helt ud.
Jeg vil gå så langt som til at sige, at det er noget alle burde
prøve mindst én gang i deres liv.
Ellers har man ikke levet.
Jeg får i hvert fald en *masse* øjenkontakt.

Jeg har også et lille dannebrog malet på kinden, håndbold-
herrerne har lige spillet finale, og I ved, jeg hader jo sådan
noget nationalisme, men ham *neger-jaaa*-jeg-jeg-jeg
mener ham den multikultislimestiske, ja ham der, I ved
hvem jeg mener, han er sørme go'.

Han minder mig lidt om denne her afrikanske mand i
bussen, som kigger mig lige i øjnene.

Åh, de ting den mands øjne må have set, mens han er gået
igennem Sahara.

Han er sikkert blevet kidnappet og alt muligt.

Jeg kigger jo selvfølgelig tilbage som et tegn på respekt,
mens jeg lige tjekker om pebersprayen stadig ligger i min
lomme.

Det kan jo ske, den var røget ud.

Ja, Mansour insisterede på, at jeg skulle tage den med i
tilfælde af, at jeg skulle komme ud for noget ubehageligt.
Sikke noget vås!

Hvad skulle der ske mig?! Hva' Mansour?

Hvis du bare kunne være her og se, hvor meget
respekt den afrikanske mand betaler mig ved at holde
øjeblikket så længe!

Men ja, jeg tog alligevel pebersprayen med mig for at berolige min ven.

I ved hvordan det er, for en sikkerheds skyld, ikke at der overhovedet kunne ske noget, men bare alligevel, det skader jo ikke, det er jo bare den mindste model, en lille TW1000'er, den kan ingenting. Dens rækkevidde er til at le af ...

Men ja, den ligger stadig liiige der, hvor jeg kan nå den, hvis der nu sk – Hov.

Vent lidt.

Er det ikke ... Er det?

Er det ikke her, jeg skal af?

Mansour?

Er det ikke her?

Det er mere et klubhus end en herresalon.

Meget autentisk, skal jeg sige jer.

Der sad allerede tre i kø før mig, da jeg kom, og så var der en del, der havde aflyst deres tid, men alligevel dukkede op i sidste øjeblik.

De er nok stamgæster, for de blev klippet før mig, selv om den højrøstede frisør sagde, at det var min tur næste gang. Det er et populært sted forstås.

Men det gør absolut ingenting, for nu er det min tur.

Frisøren råber et eller andet til de andre på et meget smukt arabisk, mens han trimmer mig.

Sjovt, at han slet ikke spurgte mig, hvordan jeg ville klippes.

Han er sikkert palæstinenser, det kan jeg mærke, han har undertrykkelsen, modstanden, drømmen om *selvstændighed* i sin røst.

Men jeg kan ikke lyve: Den dårlige samvittighed nager mig.

Den satans Mansour!

Han insisterede.

Jo! Jo, du gjorde så!

Ser I, han havde denne her lille jagtkniv, bare i tilfælde af, ja ikke i tilfælde af noget, hvad skulle der kunne ske?

Men altså, det var bare en standard EKA Axelblade W1, I ved.

Bare 8 centimetersmodellen, I ved, normalt er den jo ikke optimal til nærkamp, men bladets bøjning er god til situationer, hvor den ene kombattant angriber fra en sænket position, som den jeg er i nu for eksempel. Ih.

Gid jeg kunne forstå, hvilke uretfærdigheder han har været

| SELV OM DET ER
| BLEVET MØRKT
| KAN MAN MÆRKE
DEN. HISTORIEN. |
SMERTEN. |
MULTIKULTUREN. |

ude for, siden han konverserer så aggressivt. Så kunne jeg måske yde bidrag til hans modstandsbevægelse!

Sikke han gestikulerer.

Nu tager han barberbladet frem!

Hva'.

Hva'.

Han ...

Han kunne åbne struben på mig, hvis han ville.

Men hvorfor skulle han dog ville det?

Stop nu de tåbeligheder, Mansour.

Han tager fat om min hals!

Puh. Godt!

Godt, jeg ikke nåede at overreagere!

Hvordan kunne jeg tænke så mørke tanker om så venlig en mand?

Puh. Puuuh.

Min organisme kan jo ikke klare at løbe sådan længere.

Ser I, det var bare så frygtelig pinligt, da jeg rejste mig og tabte uzi'en ud af bæltehylsteret!

Jeg kan sige jer, de kiggede på mig, og så fik jeg travlt med at tage mine ting og komme ud derfra.

Puuuh.

Godt, jeg ikke har den længere.

Hvad skulle jeg også bruge en 9 milimeter Micro-Uzi med 600 affyringsrunder til, altså ikke noget overdrevet, bare til hjemmebrug; hvad nytte skulle den gøre mig her?

Nu ser jeg bare frem til lektiecafskudsalveen i Mjølnerparken.

Ja, det er jo derfor jeg er her.

Lektiecafeen i Mjølnerparken.

Har jeg overhovedet forklaret jer, at det er derfor jeg er her?

Ser I, jeg har længe gået og tænkt over, hvordan *jeg* kan gøre mit i stedet for bare at sidde oppe i Nordsjælland med alle mine ressourcer.

Nu har jeg boet et helt liv i min ghetto,

og nu bliver også jeg nødt til at integrere mig.

Integrationen skal jo gå begge veje, som vi alle ved.

Jeg står ved noget, der hedder DET SORTE MARKED.
Det siger Mansours kort i hvert fald.
Der sidder en gruppe ældre mænd på min egen alder på en
bænk omringet af fuglefrø.
Sammen om PTSD'en.
Hvor er det stærkt.
Gid det var mig.

Hvis bare jeg kunne vise jer det med mere end blot ord.

Store voluminøse madammer med tidsrigtige heldragter,
der endda dækker ansigtet.
Jeg siger jer, jeg så en kvinde med indbygget *mobiltelefon*
i sin dragt.
Hun har alt, hvad hun skal bruge, friheden fra menneskers
grådige blikke og adgang til internetmaskinen og sin familie
i Afrika lige ved øret!

Her er generelt internationalt på en måde, jeg ikke har
oplevet i mine mange år som ingeniør.
De ansatte i de lokale restaurationer, ingen af dem taler
dansk!
De har bibeholdt deres sproglige og kulturelle arv, de lader
sig ikke knægte af diskursen.

Apropos knægte.
Hvordan kan jeg glemme dem?
Habibierne.
Habhippierne, høhøhø.
Ej. Nej. Høhøhø.
Nu må det stoppe ...

Sikke et *sammenhold* de har.

IMINE
BRØDRE.

Broderskabet.

Det står selv på deres kasketter!

“Brothaz”

Og så endda stavet helt tidsrigtigt med et “z” i stedet for “s”.

Deres etniske hilsemåder.

Deres frisurer.

Jeg *elsker* det!

Gad vide, om de også bliver klippet i samme salon, jeg lige har været i?

Neeeeej. Nej nej nej.

Hvad er sandsynligheden ...

De har godt nok den samme frisure, som ...

Nu kigger de herover.

Hvad kigger de på?

Er der mon nogen i frisørsalonen, der har taget et billede af mig og sendt rundt?

Jeg kan ikke vende om nu, lektiehjælpen starter snart, integrationen har brug for mig!

Måske en advarselssalve med den fuldautomatiske i luften, bare for en sikkerheds skyld?

Etuiet til M20A1B1'er-bazookaen er heldigvis meget diskret.

Jeg stiller den lige her et øjeblik.

Bare så jeg kan løbe lidt hurtigere denne gang.

Ikke at jeg overhovedet skulle løbe, og den skudsalve vil jo være alt for paranoid.

Jo, den ville!

Tal pænt, Mansour!

Men bare så ...

bare så jeg er lidt lettere til fods, så jeg er sikker på....

Nej nej nej.

Gud. Selvfølgelig.

De tror, jeg er fra en rockerbande!

Åh gud.

De tror jo, jeg er Jønkes far!

Okay, okay så, bare en enkelt lille salve i vejret, så jeg kan få et forspring.

Det er der ikke nogen, der lægger mærke til ...

De vil mig til livs!

Puh.

Nej.

Hu-ha.

Puh.

Nej nej nej.

Sikke noget pjat.

Uh, nej, nu glæder jeg bare til at møde de børn.

Puh.

Lære dem at kende.

Lære af dem. Lære med dem.

Minsandten.

Her er virkelig ... Puh.

Her ... Puh. Her er ...

Det må jeg sige.

Selv om det er blevet mørkt kan man mærke den.

Historien.

Smerten.

Multikulturen.

Se, se parabolantenner!

Her er godt nok meget mørkt, hva'?

Hvor mon alle er henne?

Man kan jo ikke se noget i det her mørke.

Kortet er slet ikke til at læse.

Jeg kan slet ikke finde lektiecaféen sådan her.

Nej, klap nu kaje, Mansour!

De jagter mig ikke!

Vissevasse!

De sirener skal en anden vej.

Aaah, det er fredag!
Hvordan kan du ikke have tænkt på dét, Mansour?
Alle er jo i moskéen!
Måske holder de lektiecafé i moskéen i dag?
Jeg kan jo tage derover, og *nej*, jeg gider slet ikke høre på,
at de skulle være efter mig.

Hvordan finder jeg nu moskéen?
Her er jo helt øde.
Neeeeej, det er ikke et bagholds-
Det er i forvejen så absurd, at jeg har klistret C4 på
kroppen, jeg føler mig så dum, hvorfor skulle jeg også
blive kidnappet?

HALLOOOOO, ER HER NOGEN?
HALLOOO, HVOR LIGGER MOSKEEN?
HALLOOOO?
HALLOOOOO?
Hmm. De fucking perkere har gemt sig.

NEJ, STOP SÅ DEN RETORIK, jeg vil ikke høre det.
Du kalder ikke bare en spade for en spade, Mansour!
Du opretholder en diskurs som er destruk-
HVA' VAR DET?!

Hvor kom den lyd fra?
Var det derhenne?
Dernede?
Altanen?
Hvem er det, der står og kigger ned?!
Kan det være ...
Nej nej nej, nu ingen dristige tanker.
DET ER ET BAGHOLDSANGREB!
Nej, stop så det vrøvl.
Gud, har jeg husket at lægge et viskestykke om granaten,

så splinten ikke ryger ud, hvis jeg skal løbe?
M36'ernes pyrotekniske forsinkelsesmekanisme er godt nok uden sidestykke, men–

Hør, der var lyden igen!
Åh. KAST SÅ DEN GRANAT PÅ DE FUCKING MUSL–
Nej nej. Klap kaje sagde jeg!
MANSOUR!
Men bare for en sikkerheds skyld.

Sø! Der går en gruppe tykke damer.
Nej, jo, nej, jo, nej,
Hej ... Undskyld?
Salæmajamaika ...
Hvor ligger håndgranaten, jeg mener mo-moskéen?

Åh gud, de snakker på et andet sprog til hinanden.
Hvad er det mon de siger?
Dræb dem, før de dræber dig!
De vil mig kun det bedste!
Åh nej.

Tror de jeg har invaderet deres--ÅH GUD!
Splinten sidder ikke ordentlig fast, Mansour!
Åh, hurtig. Hurtig. Hurtig.
Jeg må kaste granaten væk.
Der må ikke ske nogen noget.
KNUS KALIFATET!
MANSOUR!
Hvor ville det være pinligt.
Dø! Aaarh! Dé, ned i den kælderskakt!
KAST DEN NED I KÆLDERSKAKTEN!
Red dem! Dræb dem! Løøøøøb! Aaaaah!

Bare fordi man kaster en håndgranat i Mjølnerparken, lige efter man har spurgt en somalisk mødregruppe, hvor den lokale moské ligger, og man tilfældigvis har dannebrog malet på ansigtet og lidt våben på sin person – så skal man stemples som terrorist.

Det var godt sørens.

Ja, så nu sidder jeg så her i min lille celle.
Højdepunktet på min dag er, når jeg kommer ud til de andre.

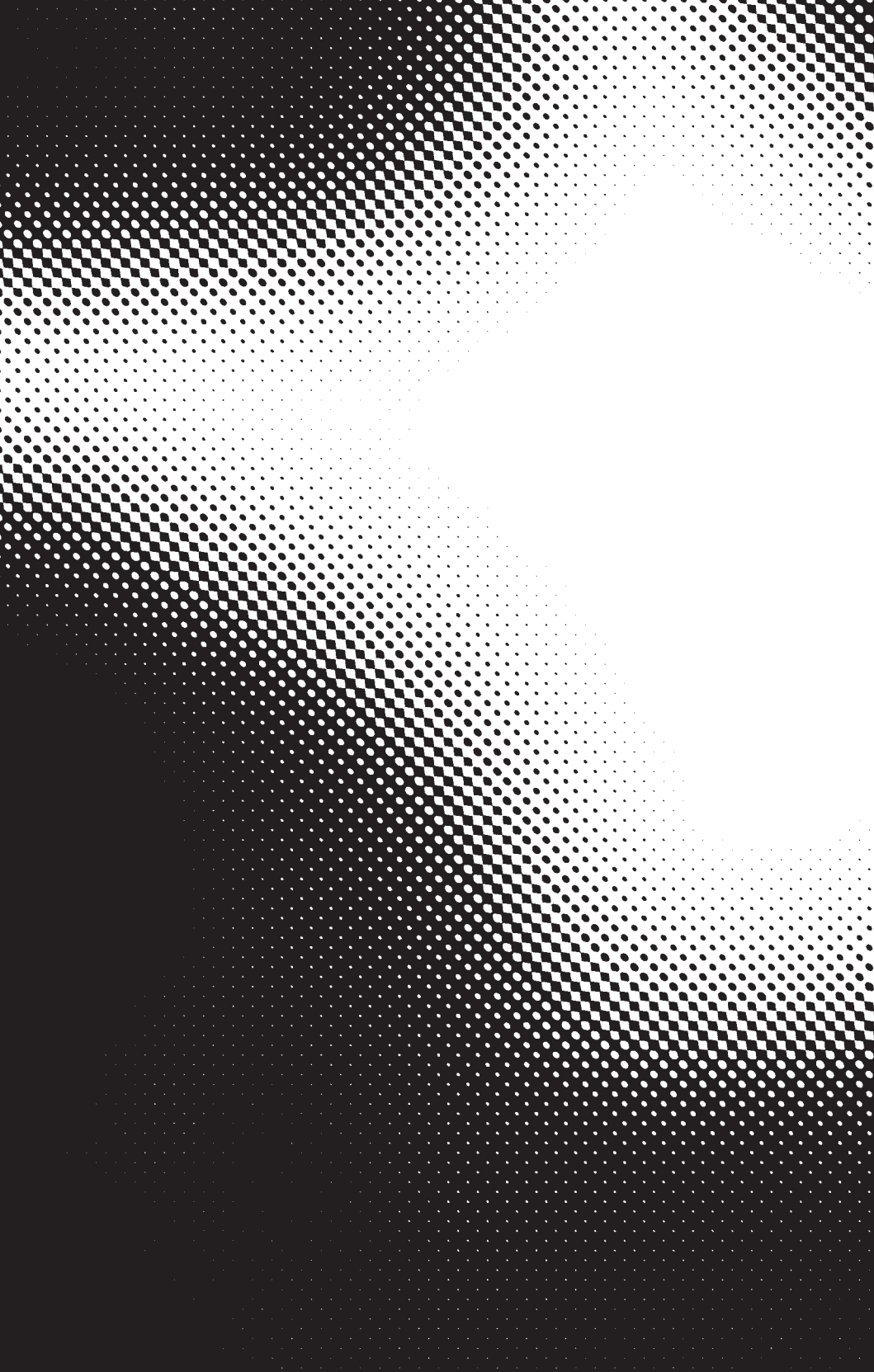
Mine brødre.

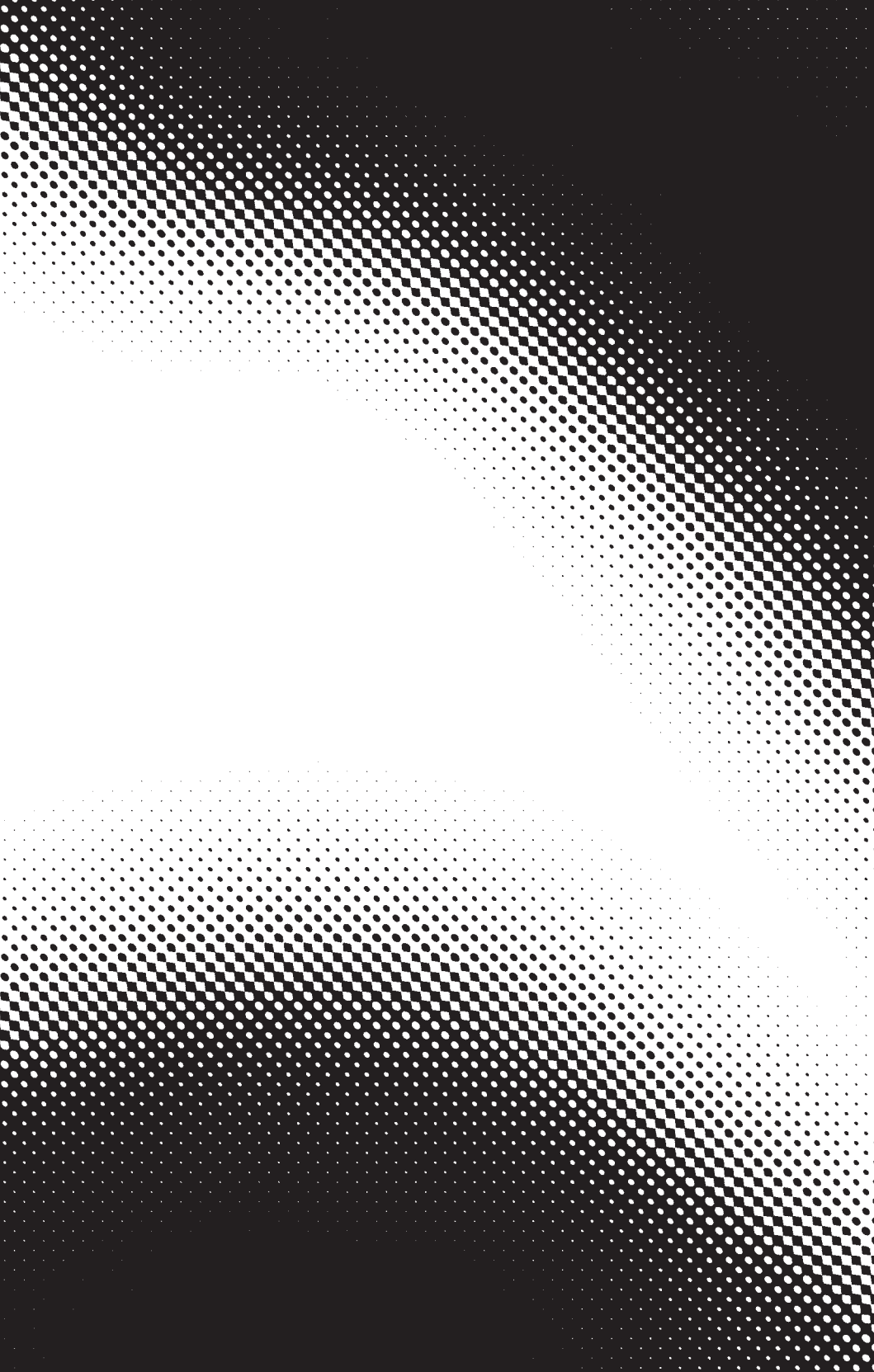
Det er ikke meget, jeg får lov til at være sammen med dem.
Jeg har lige en time om dagen, men de racistiske vagter mandsopdækker mig.

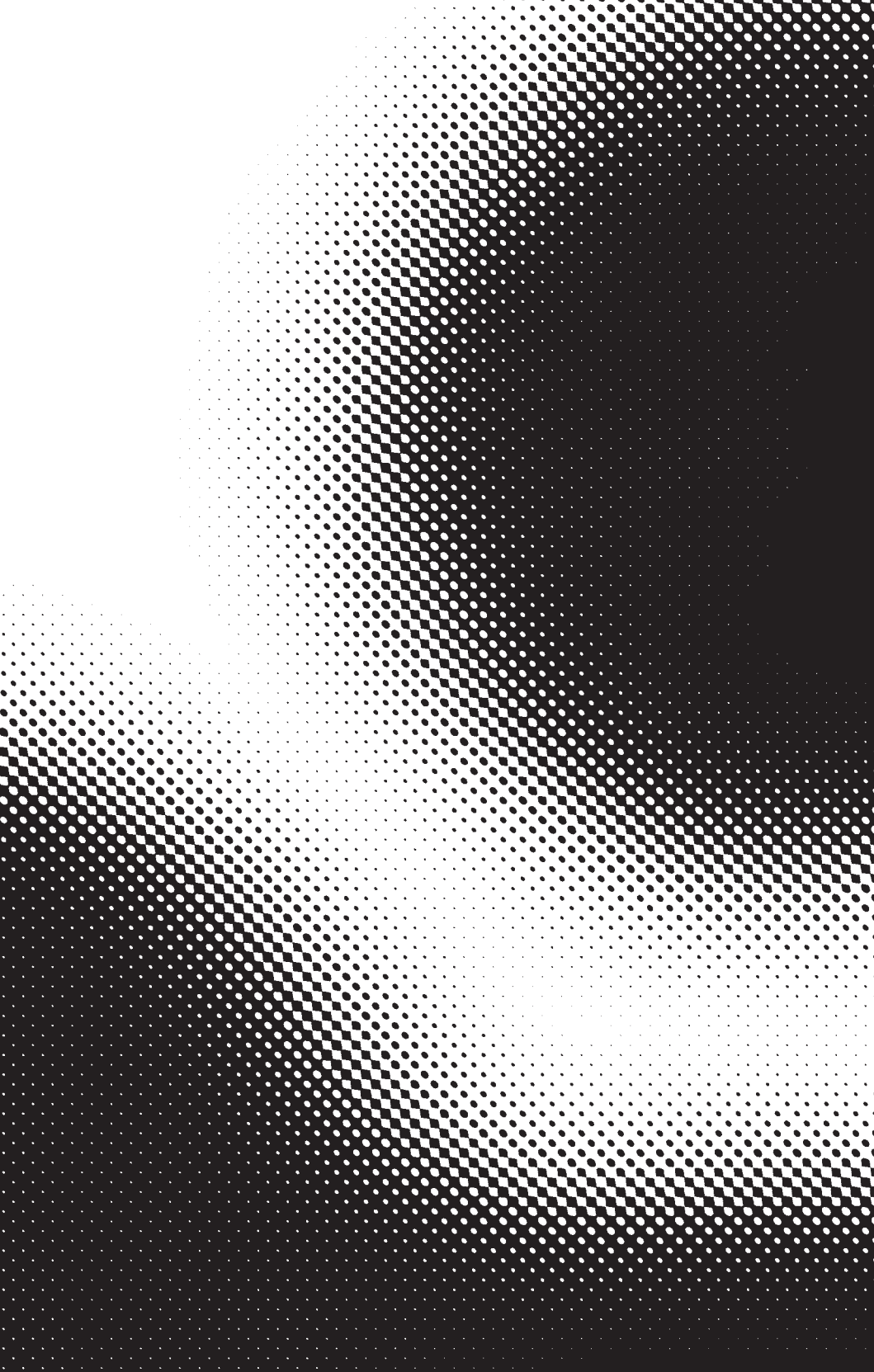
Siger det er for min egen sikkerheds skyld.

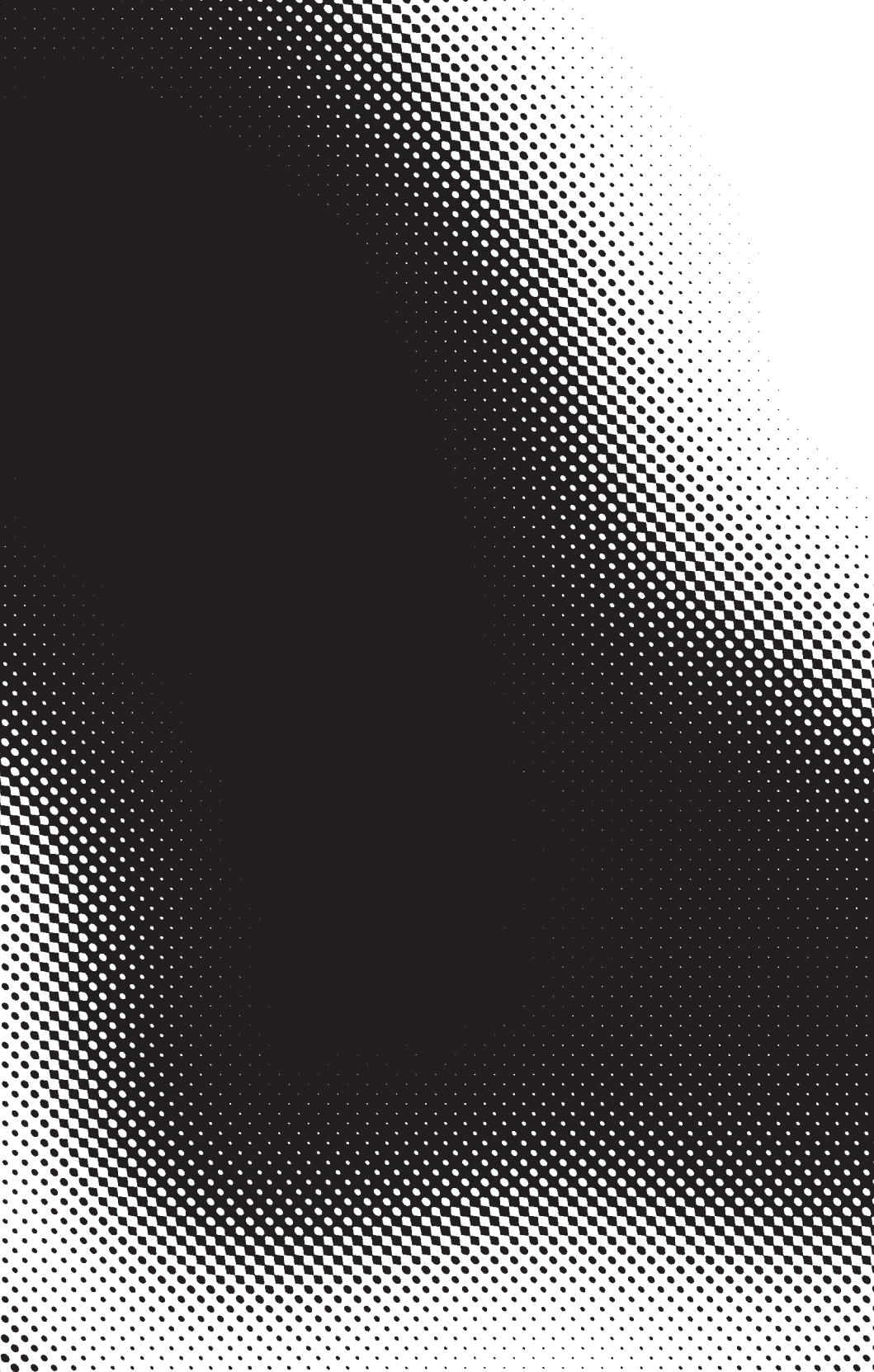
Vås.

Jeg har prøvet at fortælle dem, at det er en misforståelse.
Det var Mansour, der havde planlagt turen for mig.
Hvordan skulle jeg vide, at der var lektiecafé i den kælder?

Lisa Charlotte Baudouin Lie
Klaus Lynggaard
Babak Vakili

ISBN: 978-87-93206-17-5
EAN: 9788793206175

AKT1
RADIOGRAMA